

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra De syv Sakramenter

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 299. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1856_1172-txt-shoot-idm577/facsimile.pdf (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Dette er nemlig et verdåligt Papisteri, der ikke blot er ligeaa latterligt og usorvarligt som noget af det Geistlige, men er, kristelig talt, aldeles utaaleligt, da det slaar en aldeles hedensk Bøm for Herrens Bord, og kræver oveniøbet Bømpenge, som de „Troende og Døbte“ maaskee slet ikke kan udrede.

Om vi derimod, under hvilketjønkelst Navn, blot gjorde det til en usorvigelig Skik, at alle de, der var døbte saa spæde, at de ved Daabs-Pagten's Oprettelse ei selv kunde svare for sig, de skulde, for de stødtes til Herrens Bord, offentlig vedkende sig og bekræfte deres Daabs-Pagt, og derpaa med Haands-Paalaggelse forsikres om deres Daabs aandelige og kristelige Gyldighed, da vilde jeg forsvare det som en nødvendig Følge af Barne-Daaben, og tør troe, det langt mere end den papistiske Confirmation lignede den apostoliske Skik, som Papiisterne beraabe dem paa.

Det er nemlig i Hensende til „Confirmationen“, som til saameget Andet, langfra, at Papiisterne, som de protestantiske Theologer har forudsat, enten har forsmaaet Skrift-Beviser eller været uvidende om Skriftens Indhold, og det er da Ap. Gs. 8 de beraaber dem paa for Confirmationens Apostoliskhed og for Bispernes Eneret til at meddele den, og det er sikkert nok, at der findes Efterretning om Apostlerne Petrus og Johannes, som drog ned til Samaria, hvor Prædikanten (Diakonen) Philippus havde døbt Mange „til den Herres Jesu Christi Navn“, uden at de havde saaget den Hel- lig-Aand, som de nu søgt til, da Apostlerne med

Haands-Paalaggelse havde bedt over dem; og det er sikkert nok, at denne Efterretning peger paa en apostolisk Skik, der ogsaa synes underforstaaet ved „den anden Naadegave“ (2 Kor. 1.) og ved Udtrykket „bekræfte eller bekræfte“ (epistorizein) som oftere bringes om Apostelen Pauli andet Besøg hos de Menigheder, han havde grundet. At nu de latinjske Christne kaldte denne apostoliske Skik paa deres Tungemaal „Confirmation“, derimod kan intet være at indvende, men naar Papiisterne paa- staaer, baade at den apostoliske Confirmation har været ligesom deres, og at deres Biskopper har baade Fuldmagt og Eneret til at meddele den apo- stoliske Confirmation, da bliver de, som sædvan- lig, Bevist for begge Dele skyldige og paadrager sig derved en kirkehistorisk Gjalde, de umulig kan betale.

Dette er nemlig Papiisternes Grund-Bild- farelse og Kilden til alt Papisteri, at Paven i Rom, ikke blot uden alt Beviis, men trods den klareste Giendrivelse, udgiver sig for „Apostoliker“, og dermed for Apostlernes Hoved-Arving og Christi Stat- holder og andet Jeg, om hvem det i allerstrængeste Forstand skulde gælde, hvad Herren, efter Skrif- terne, har sagt til sine Apostler, saasom dette: hvem der herer eder, horer mig, hvem der foragter eder, foragter mig, og hvadjønkelst I løser og binder paa Jorden, skal være løst og bundet i Himmeleu. Hvad nemlig Paven ved dette saakaldte Skrift- Beviis ikke har taget sig i Agt for, men hvad de protestantiske Theologer ved deres saakaldte Skrift-Beviser i Præsæsagen ligeaaltid har taget sig i Agt for, det er ikke blot det Ubeviislige i

